

Jag var nere vid tåget, då Frida for...

Dikt ur Fridas tredje bok av Birger Sjöberg

Jag var nere vid tåget, då Frida for,
och stadskassörn, han såg oss, och Rådmannens bror,
och hela staden såg, när jag lade
min hand uti Fridas och sade;

Nu reser Frida bort till en farlig stad,
där trädens doft är frestelse, där vågens bad,
där fågelns sång är frestelse och fara.
Jag säger Frida; Noga sig bevara!

Men Frida var förhoppningsfull och log mot mig:
"Jag får väl höra fågelsång som förr hos dig.
Och bada tör du icke mig förneka,
trots frestelser i vågorna, som leka."

Jag räckte fram min hand i ett sista farväl,
då inspektoren blåste, så det skar i min själ,
och ångorna, de skymde undan tåren,
som en solrök skymmer daggen om våren.

Därborta under brovalvet vagnen försvann.
Jag såg en näsduk vifta och en hårlock iblann.
Och sedan såg jag ingenting mera,
nej, sedan såg jag ingenting mera.

Och stadskassörn, han skrattade, som åt en anekdot,
och Rådmanns bror, han kraxade, som jag begått en faut.
Jag frågar dig, o Gud i himlen vida:
Är det en faut av mig att älska Frida?